

Măicuța fără de un ochi...

Danab

A fost cândva odată un tinerel ce-avea
O mamă iubitoare.. care mereu plângea...
Avea un singur ochi.. și nu știa de fel
De ce măicuța n-are doi ochi așa ca el...

La școală când a mers rusine-i era cu ea
Căci a uitat în viață c-o mamă doar, avea
O alungă mereu, când ea doar din iubire
Cu brațele-ncărcate, la el, fără de știre,

Venea ca să îi spună c-atâta îl iubește
Lăsându-i câte ceva din ce agonisește
În casa ei bătrâna... dar ce folos că el,
O alunga într-una... nu se lăsa defel...

N-a vrut ca s-o mai vadă nici când s-a însurat
Că de acum era la casa lui, bărbat...
Și fără ca să-i dea prea multe explicații
La nuntă n-o chema.. căci sperie invitații..

Avea biata femeie un ochi.. și un copil
Dar cin· să te-nțeleagă când tu trăiești umil?
Și-a luat inima-n dinți.. s-a dus la el acasă
Cu lacrimi fierbinți.. să-i spună ce-o apasă...

Băiatul, care-atâta de mult ea îl iubea
O alungă.. spunându-i că i-a distrus viața
Și nora și nepoții.. cu toți s-au speriat
Când au văzut femeia doar cu un ochi... și-ndat,

Băiatul ei strigă:"-Afară! Nu te-ntoarce...
Pe viitor, de-acuma.. tu să mă lași în pace..
Căci sunt la casa mea.. am totul din prisos
De tine n-am nevoie.. o pleacă! Rog frumos...!"

Plecă bătrâna iarăși, cu suflet suspinând..
Ce n-ar fi dat o clipă ca pe nepoți, râzând
Să-i vadă.. doar o clipă.. să-i mângâie și ea
Și să-i sărute fața la nora ce-o avea...

Trecură ani la rând.. bătrâna, draga-i mamă
Se stinse suspinând.. n-a fost luată-n seamă..
De singurul copil.. ce-atata îl iubise...

Dar îi lăsa pe-un scrin, cuvinte de ea scrise:

"-Să știi copilul mamei.. copilul meu cel drag,
Atunci când ai fost mic, un ochi ți-a fost bolnav
Și n-am putut să stau așa.. nepăsătoare..
Căci am dorit să ai tot ce-i mai bun sub soare..

M-am dus la un spital.. și-un om mi-a spus așa:
Că leacul cel mai bun l-aceasta boală ta
E să primești un ochi.. ce n-a fost vătămat..
Și ți-am dat ochiul ție.. iubitul meu băiat..

Mă iartă.. n-am știut să mă comport cu tine...
Atâta mi-am dorit să-ți fie ție bine!
De-aceea azi îți scriu.. fața.. n-ai să-mi mai vezi...
Mă iartă dragul mamei! Că eu te iert! Mă crezi?"

Copii, ce-aveți o mamă.. chiar dacă e bolnavă
Și vi-i rusine-a merge cu ea în plină stradă,
Oricum ar fi măicuța... oricum ar arăta...
Tu poartă-i tot respectul! Că este mama ta!

Ca să-ți cinstești părinții de Dumnezeu e scris
Porunca a fost dată din cer.. din paradis...
Ca să ai zile multe și să fii fericit:
Tu să-ți respecti părinții... c-atâta te-au iubit!

De-asculti porunca dată de Tatăl, Dumnezeu,
De-ți vei cinsti părinții chiar și când trec prin greu
Vei fi și tu cinstit de-ai tăi copii, să știi
Și vei purta în suflet, doar sfinte bucurii!

08.10.2015
Daniela Banita